

46718

PRESTAVE

naj lepših himen sv. cerkve.

II. del.

Pos'ovenil

J. Bilc.

(Ponatis iz „Zg. Danice“.)

Z višjim dovoljenjem.

V LJUBLJANI.

Založil L. Jeran. — Na prodaj v katoliški bukvarni.

ERESTAVE

and the other things of the

of the

of the

of the

of the

of the

PRESTAVE

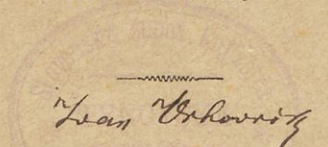
naj lepših himen sv. cerkve.

II. del.

Poslovenil

J. Bilc.

Leon Urhovský

(Ponatis iz „Zg. Danice“.)

Z vikšim dovoljenjem.

V LJUBLJANI.

Tisk J. Blaznikovih naslednikov. — Založil L. Jeran.

[1884]

46718

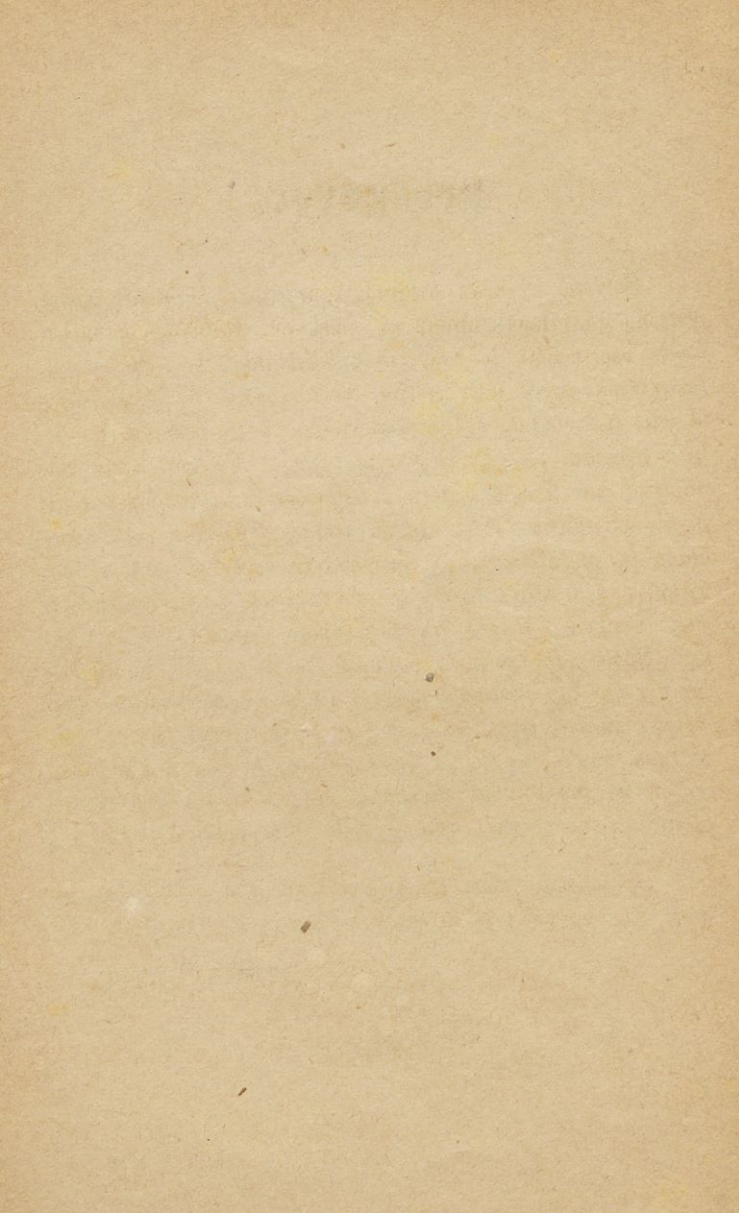

Predgovor.

Že leta 1868 in 1869 je donášala „Danica“ poslovenjene „naj lepše himne sv. Cerkve“. Da bomo Slovenci imeli vse himne iz brevirja in misala v svojem jeziku, toraj razumljive tudi tistim, ki latinščine ne umejo, sem sklenil tudi ostale še ne poslovenjene svete pesmi v razumljivi prestavi po „Danici“ razglašati. Ne bom tukaj ponavljal, kar sem takrat v predgovoru o cerkvenih pesmih pisal. Le toliko rečem, da so himne, s katerimi sv. Cerkev Bogu in svetnikom slavo prepeva in svoje slovesnosti povečuje, zelo stare in da mnoge izviraje iz prvih stoletij svete Cerkve. Mnogo jih je pozneje zloženih; iz vsih pa veje Božji duh, ki nam, čudovito serca ogreva, kadarkoli jih beremo ali slišimo; zatorej so te pesme posebno primérne, da se v lepik napevih pri Božji službi pojejo. One so nam dokaz, da je sv. Cerkev mati in porodnica vsega lepega in dobrega in da kakor je ona druge imenitnosti podperala in gojila, tako ni tudi lepe poezije nikdar zanemarjala.

Opomnjeno bodi, da pesmi niso prav redno razverstene, ker knjižica se nasproti ponatisa iz „Danice“.

Prestavljavec.

O ss. apostolih o velikonočnem času.

(Tristes erant apostoli.)

Učenci tužni bili so,
Da bil jim Jezus je umorjèn,
Katerega so kervniki
Vsmertili neusmiljeni.

Oznanił angelj je bliščeč
Ženàm, resnico govoreč,
Da Kristus skoraj bode sam
Oznanił radost vernikam.

Ko k žalostnim Apostolom
Hité z novico radostno,
Sledé stopinjam Kristusa,
Ki se ko solnce lesketá.

Na galilejskih gôr verhé
Apostoli vsi skup hité,
Se spolnijo jim tam željé,
Prikaže srečnim Jezus se.

O Jezus, da na véke boš
Velikonočna radost nam:
Nas reši smerti hudobij,
V življenje novo zbudi nas.

*Očetu slava naj doní,
In Sinu, ki je iz groba vstal,
S Tolážnikom preblaženim,
Na večne čase slavljenim.*

Amen.

O Gospodovem vnebohodu.

I.

(*Salutis humanae Sator.*)

Človeškega rodú rešnik,
O Jezus, radost naših serc,
Odrešen'ga svetá stvarnik,
Ljubečim sercem čista luč!

Ganilo Te je vsmiljenje,
Da greh svetá si na-se vzél;
Nedolžno Jagnje si umèrl,
Da nam si britko smert zatèrl.

Premagal pekla si moči,
Jetnikom sterl okove si,
In zmagovalec slavljeni
Sediš na desni Očetovi.

Usmiljenje naj Te nagnè,
Da nam zaceliš rane vse,
Da Tvoje lice gledamo,
Svitlobo rajsko vživamo.

Vodník v nebó, in ravna pot,
Le k Tebi duh naj hrepení,
O bodi radost za solzé,
Plačilo sladko za sercé!
Amen.

II.

(*Aeterne Rex altissime.*)

O večni Kralj, prevzvišeni,
In vernikov Odrešenik,
Končana smert je dala Ti
Neskončne slave svitli ven'c.

Nad zvezdice dviguješ se,
Ker tje oblast nad vse stvari,

Ki si prejel jo iz nebés,
Ne od ljudi, vabila Te.

Da kar obsega trojni svét,
Kar je na zemlji, pod zemljó,
Nebeško vse — v ponižnosti
Kolena pripogiblje Ti.

Stermijo v nebu angeli,
Ko se ljudém spreminja stan,
Je grešil človek, človek vmil,
Kraljuje Bog, Bog včlovečen.

O bodi Ti veselje nam,
Daj sebe nam v plačilo tam.
Prot' Tebi, o svetá vladár!
Je svetna radost — prazna stvár.

Zató klečé Te prosimo,
Odpusti nam pregreho vso,
Naj dvigne kvišku nam sercá
Do Tebe milost iz nebá.

In ko nam naglo zabliščiš,
V oblaku kot Sodnik stojiš,
Po zasluženju ne strahuj,
Zgubljene vence povračuj.

Naj Jezus Tebi slava bo,
Ki v zmagi vračaš se v nebó,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

Binkošti.

I.

(Jam Christus astra ascenderit.)

Se vernil Kristus nad zvezdé,
Od koder nekdam prišel je,

Da vživa tam Očetov dar,
Da pošlje Duha rajski žar.

Zaznal se je slovesni dan,
Ko svet skrivnostno sedemkrat
V sedmeri krog oberne se —
Presrečna doba prišla je.

Ko tretje ure pride čas,
Čuj, zašumi viharja glas,
Apostolom je znamenje to,
Da Bog prihaja na zemljó.

Od luči Očetove je plam,
Poslán prezali ogenj nam;
Da zveste Kristusu sercá
Z Besede plámenom navdá.

Vesele vernim so serca:
Duha so polne svétega,
Jezike mnoge govoré
In Božje čudeže slavé.

Pozná sicer jih človek vsak,
Rimljan in Grek, celó divják:
Al' vsi se čudijo, stermé,
Da vse jezike govoré.

Judeja le verjela ni,
Ker duh sovražni jo slepi,
Učence trezne grajajo,
Da z vinom se napajajo.

Pa Peter čudeže stori,
Zaverne jih in jih uči,
Dokaže iz Joëla to,
Da krivo učence sodijo.

Očetu slava naj doní
In Sinu, ki je iz groba vstal,
S Tolažnikom prebláženim,
Na večne čase slavljenim.

Amen.

II.

(Beata nobis gaudia.)

Pripeljal leta kolobar
Dne srečnega je zopet dar,
Ko Duh Tolažnik iz neba
Se vlije vernikom v serca.

Ognjenih pa jezikov plam
Prikaže se apostolam;
Nevstrašeno naj govore,
Ljubezni rajske naj žaré.

Jezike znajo ljudstev vse,
Stermé nevernih množice;
Sumí pijanost jim napuh,
Ki biva v njih le sveti Duh.

Spolnil se čudež je le-ta,
Ko je velika noč prešla,
In spet zaznal se dni je krog:
V zavétu greh odpuša Bog.

Pred Tabo, Stvarnik vsmiljeni,
V molitvi smo priklonjeni;
Z nebes nam pošlji luči žar,
O pošlji Duha Svoj'ga dar!

Presveta serca polnila
Je nekdam milost iz nebá, —
Oprosti hudobije nas,
Daj vživati nam mirni čas.

Očetu slava naj doní,
In Sinu, ki iz groba vstal,
S Tolažnikom preblaženim
Na čase večne slavljenim.

Amen.

O prazniku presv. Trojice.

I.

(Jam sol recedit igneus.)

Zahaja svitlo solnce že;
Edinost Ti, brezkončna luč,
Presveto Trojstvo, v sercih nam
Prižgi ljubezni svoje plam!

Doné Ti zjutraj hvalnice,
Na večer prošnje se glasé:
Slavimo naj Te v raju kdaj,
Klečé pred Tabo vekomaj.

Očetu s Sinom slava naj
Razlega se na vekomaj,
In Tebi, Duh preblaženi,
Na večne čase slavljeni.

II.

(Sumae Parens clementiae.)

Neskončni Oče milosti,
Vesoljnega svetá vladár,
Ki enega le bistva si,
V osebah Trojstvo, Večni Bog.

Ti vstajajočim desno daj,
In trezen duh se vzdigne naj;
Za Tvojo čast goréč naj bó,
Naj hvalo poje Ti dolžnó.

Očetu slava naj doní,
Naj slava Sinu se glasi,
In Duhu, ki tolaži nas,
Naj bode slava večni čas.

III.

(Tu Trinitatis Unitas.)

Edinost Trojstva svetega,
Vladár svetá vesoljnega,
Poslušaj slave pesmico,
Katero zgodaj pevamo.

Danica zgodnja lesketá,
Ki solnce zlato pripeljá,
Že nočne sence mrak beží,
Naj sveta luč nas razsvetlí.

Očetu s Sinom slava naj
Razlega se na vekomaj;
In Tebi, Duh preblaženi,
Naj slava vekomaj doní.
Amen.

O enem samem mučencu.

(Invicte Martyr.)

O neizmagan mučenik,
Posnemal Božjega Sinú,
Premagal si sovražnike,
Zató raduješ v raju se.

S priprošnjami pomagaj nam,
Operi madež grešnikom,
Odvračaj hudo vsaki čas,
Življenja studa varuj nas.

Razvezane so že vezi
Telesa tvoj'ga svetega:
Odveži nas posvetnosti
Po milosti Najvikšega.

Naj bode slava, vedna čast
Očetu ino Sinu last,
S Tolážnikom preblaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

O škofu spoznovalcu.

(Jesu redemptor omnium.)

Rešitelj Jezus vsih ljudi,
Pastirjem venec nevenljiv,
Današnji dan bolj milostljiv,
Na prošnje naše se ozri:

Ko je zaslovel tvojega
Imena spoznovalec blag;
Praznuje narod tebi vdan
Obletnice njegove dan.

Ko je na grešnem svetu bil,
Zaničeval je svet miuljiv.
Med angele sprejet je v raj,
Raduje se na vekomaj.

Da po stopinjah hodimo
Njegovih, daj, Te prosimo.
Naj sprosi on, da zmiješ vse
Krivic in grehov madeže.

Naj Tebi, Kristus, dobri Kralj,
Z Očetom večna slava bo,
S Tolažnikom preblaženim
Na vekomaj preslavljenim.
Amen.

O praznikih več mučencev skup.

I.

(Rex gloriose Martyrum.)

O mučenikom Kralj častit',
In spoznovalcem venca svit,
Odpiraš sveto njim nebó,
Ki zaničujejo zemljó.

Ozrì se milostno na nas,
In vsliši prošenj naših glas:
Zastavo zmage opevamo,
Odpusti, kar grešili smo.

Zmaguješ v mučenikih Ti,
In spoznovalcem vsmiljen si:
Pregrehe naše Ti končaj,
Nam milost odpušcanja daj.

Očetu slava naj doní,
In Sinu, ki je 'z groba vstal,
S Tolažnikom preblaženim,
Na čase večne slavljenim.
Amen.

II.

(Christo profusum sanguinem.)

Za Kristusa prelito kri,
Mučencev raja vreden ven'c,
Zmagalcem opletèn krog senc.
Opevajmo navdušeni.

Svetá so grozo zmagali,
Terpljenje so premagali,
Odperla sveta smert od tod
V življenje srečno jim je vhod.

Mučence v ogenj méčejo,
Jih v zverinjake vlečejo,

Z železom ostrih kljuk divjá
Kervnikov ljutih množica.

Raztergano visí teló,
Kri sveta teče na zemljó:
Nevstrašeni ostanejo,
Da sveti raj zaslužijo.

Zdaj pros'mo Te, Zveličar naš,
Da med mučence pripeljaš
In ž njimi združiš nas kedaj,
Kjer bomo srečni vekomaj.
Amen.

V Adventu.

I.

(Creator alme siderum.)

Mogočni stvarnik svetlih zvezd,
In vernim srcem večna luč,
Zveličar Jezus vsih ljudi,
Gorečih prošenj sliši glas!

Da ljudstva večno ne končá
Zvijača zmaja ljutega,
Nagnila Te ljubezen je,
Da si zdravilo nam postal.

Da greh vesoljnega svetá
Izmiješ, 'z Deve tempeljna
Na križ visoki stopil si,
Daritev Ti brez madeža.

Ko sliši Tvoja slava se,
Ko čuje Tvoje se imé,
Nebéščani, zemljani vsi,
Pripógnejo kolena Ti.

Zdaj pros'mo Te, velikega
Sodníka dné poslednjega:
Z orožjem svoje milosti,
Nas brani vsih sovražnikov.

Naj dika, hvala, slava, čast
Očetu bo in Sinu last,
S Tolážnikom preblaženim
Na večne čase hvaljenim.
Amen.

II.

(Verbum supernum prodiens.)

Beseda večna, ki prišla
Si iz naročja Očetov'ga;
Rojèn si nam prinesel lék,
Ko spolnil se je časov ték.

Sedaj nam v sercih luč prižgi,
V ljubezni svoji jih požgi:
Sercé minljivost naj pustí,
Prot nebu želja naj puhtí,

Da, ko pravični bo sodnik
Obsodil v ogenj grešnike,
In ko prijazno-mili glas
Pravične klical bo v nebó,

Naj živež ognju mi takrát,
V plamenu ne zdihujemo,
Temuč Bogá naj gledamo,
Veselje rajsko vživamo.

Očetu s Sinom slava naj
Prepeva se na vekomaj,
In Tebi, Duh preblaženi,
Ko zdaj, tako vse večnosti.
Amen.

Božična.

(A solis ortus cardine.)

Tje, od izhoda solnčnega,
Do konca zemlje zadnjega
Naj bode Kristus kralj češčen,
Po Devi čisti nam rojen.

Svetá stvaritelj blaženi
Oblekel hlapčevo teló;
Človeka človek reši naj,
Stvari da svoje ne zgubi.

Prečiste matere teló
Obsenči milost iz neba,
Skrivnóst, katere ne pozná,
Devica hrani izvoljena.

Telesa hiša čistega
Postala tempelj Večnega;
In ta, ki moža ne pozná,
Je mati zdaj Neskončnega.

Rodila mati Njega je,
Ki ga naznanil Gabriel;
Katir'ga kazal je Kerstnik
Na svet še ne rojenega.

Na slamo bil je položen,
In jaslic c'ló se branil ni;
Se hrani s kapljo mleka tá,
Ki pticam strádati ne dá.

Bogá slaví nebeški zbor,
Mu angeljski prepéva kor;
Pastirjev truma zdaj spozná
Pastirja, stvarnika svetá.

Naj Jezus slava ti doní,
Ki se rodil iz Deve si,

Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na večne čase slavljenim.
Amen.

O nedeljah v velikonočnem času.

(Rex sempiternae coelitem.)

Nebéščanov neskončni Kralj,
Mogočni stvarnik vsih stvari,
Od vekov Sin popolnoma
Enák Očetu večnemu!

Ko stvarjal si vesoljni svét,
Podobo lica Svojega
Adamu dajal, združil si
Prah zemlje in preblagi duh.

Ko pa zvijačni, ljuti zmaj,
Umazal je človeški rod,
Oblekel si mesó, da nam
Lepoto verneš zgúbljeno.

Rodíl iz Deve se nekdam,
Rodiš iz groba se sedaj,
In ukazuješ nam, s Teboj
Naj s tmíne groba vstanemo.

Ti s kerstno vodo, o Pastir!
Umivaš čedo izvoljeno:
To kopelj dušam blažena,
Krivíc in greha je pokòp.

Smo zaslužili križ le mi,
Pa Tebe nanj pripeli so.
Za blagor naš prelil si kri,
Prelíl do zadnje kapljice.

O Jezus, da na veke boš
Velikonočna radost nam,

Od smerti grozne hudobij
Oživi in oprosti nas!

Očetu slava naj doní,
In Sinu, ki je 'z groba vstal,
In Duhu, ki tolaži nas,
Naj bođe slava večni čas.
Amen.

O sobotah v štiridesetdnevem postu.

(Audi, benigne Conditor!)

Usliši, Stvarnik prošenj glas,
Ki v joku nam iz serc kipé,
Ko prišel posta svetega
Je čas štirdésetdnevnega.

Ti gledaš nam v serce in veš,
Kak slabe naše so moči:
Ker k Tebi se vernili smo,
Naj odpuščenje prejmemo.

Sicer grešili mnogo smo,
Pa grehe zdaj spoznavamo;
Slavimo Tvoje mi imé,
Zacéli Ti nam rane vse.

Dodeli, pros'mo, milostno,
Da s postom vkrótimo teló,
Da serce izbriše greha sléd,
Sovraži naj krivice jéd.

Dodeli, Trojstvo blaženo,
O Trojedini to nam daj,
Da posta svetega bo čas
Obilen sad rodil za nas.
Amen.

O sv. Mariji Magdaleni.

I.

(Pater superni luminis.)

Oj Oče luči iz nebá,
Ko v Magdaleno se ozreš
Ljubezni ogenj v nji prižgeš
In led odtajaš ji sercá.

V ljubezni sveti hrepení,
Hití mazilit blažene
In vmívat s solzami nogé,
Poljubljat jih, sušit z lasmí.

Pod križem brez strahú stoji,
Od groba skerbna ne beží,
Voják je s strahom ne navdá —
Strahú ljubezen ne pozná.

Ljubezni prave, Kristus, plam,
Operi madež greha nam,
Napolni z milostjo sercá,
V plačilo venec daj nebá.

Očetu s Sinom slava naj
Prepeva se na vekomaj,
In Tebi, Duh preblaženi,
Ko zdaj — tako do konca dní.
Amen.

II.

(Maria castis osculis.)

Glej, ustnice Marijine
Poljubljajo Bogu nogé;
Solz mokre briše jih z lasmí,
Mazili jih z dišavami.

Bogu Očetu bodi čast,
Z edinim Sinom večna last,

S Tolážnikom preblaženim
Na vekomaj preslavljanim.
Amen.

III.

(Summi Parentis Unice.)

Očeta Sin neskončnega,
Ozri na nas se milostno,
Ki v dvor si raja večnega
Sprejel sercé spokórjeno.

Zgubljen sprejela zdaj denár
Kraljéva je zakladnica:
Očiščen biser bolj ko žar
Bliščeče zvezde blesketá.

O Jezus, rán zdravílo vsih,
Edini up spokornikom,
Po solzah Magdaleninih
Operi madež grešnikom.

In Božja Mati milostna,
Unuke tužne Eve naj
Od tod, kjer tisuč sil divjá,
Pripelje v večno-srečni kraj.

Bogú naj slava se glasi
Za tisučere milosti,
On grešnikom odpušča rad,
In daja jim plačila sad.
Amen.

O sv. Venanciju.

I.

(Martyr Dei Venantius.)

Venancij, Božji mučenik,
Lepota, luč Kamerčanov,

Po njem premagan je sodnik,
Prejel je ven'c nebéščanov.

V železje vklenjen deček mlad,
V tamnico veržen, pretepèn,
In levom, ktere mučil glad,
Nevsmiljeno bil položèn.

Pa prizanaša lev, divjak,
Fantiču temu milemu;
In lačen liže ves kroták
Nogé mučencu mlademu.

Pripogne trinog mu glavó,
In z dimom gostim ga duši;
Koščice nežne in teló
Z gorečo baklo mu žarí.

Očetu s Sinom slava, čast,
In Tebi Duh naj bode last!
Za nas Venancij prosi naj,
Da sprejmeš nas v nebeški raj.
Amen.

II.

(Athleta Christi nobilis.)

Borilec blagi Kristusov
Sovražnik krivih je bogóv,
Ker je ljubezni Bóžje vnét,
Minljivi zaničuje svet.

Teló obdaja ojstra véz;
Čez skalnati je pahnjen jez;
Prebada lice ternje ojstró,
In skala terga mu teló.

Ko mučenika vlačijo,
So žejni kervniki močnó;
Venancij sveti križ stori:
Iz skale virček prišumí.

O neizmagani vojščak,
Ki trinogom si mil, kroták,
Da žejnim hladno daš vodó —
Tud' nas porôsi z milostjo.

Očetu s Sinom slava, čast,
In Tebi Duh naj bode last;
Za nas Venancij prosi naj,
Da sprejmeš nas v nebeški raj.
Amen.

III.

(Dum nocte pulsa gratior.)

Se vmika noč, Danice žar
Prihodnji dan naznanja že,
Venancij nam donaša dar,
Ki nam ga blaga luč daje.

Odganja hudobije noč,
Temoti pekla jemlje moč,
Božanstva prava luč blišči,
In serca ljudstvu razsvitlí.

On s kersta blaženo vodó
Rojake svoje je opral;
Omite v vodi je poslal
Mučence med zvezdé, v nebó.

Ki si sprejét med angele,
Usliši prošenj naših glas:
Odženi hudobije vse,
In svojo luč razlij na nas.

Očetu s Sinom slava, čast,
In Tebi Duh naj bode last!
Za nas Venancij prosi naj,
Da sprejmeš nas v nebeški raj.
Amen.

O sv. Elizabeti. (8. julija.)

I.

(Domare cordis impetus.)

Eliza znala je krotiti strast sercá;
Bogu služila uboga
Je rajši, kakor vladala.

Glej zdaj sprejeta je v bliščeči neba dvor;
Nad svitlimi zvezdami,
Na vekomaj se veselí.

Bolj srečna zdaj kraljuje med nebeščani
Nad solncem; nam kazaje,
Kje prave sreče najdeš dom.

Očetu moč in Sinu bodi slava, čast;
In večna bodi dika
Na veke Tebi, sveti Duh.
Amen.

II.

(Opes decusque regium.)

Bogastvo, kras kraljevi zapustila je
Elizabeta, Bogu posvetila se;
Med angele sprejeta zdaj se veselí,
Zvijračne var'je naj peklenske nas moči.

Vodnica pot nam kaži pravo v sveti raj,
Sledili bomo, ene misli vsi od zdaj.
Prijetno vsako naše delo naj diši,
Ljubezen Tvoja skrita v rožah nas učí. *)

*) „Ljubezen skrita v rožah“... Znano je, da je sveta kraljica denar, ktereга je brez kraljevega vedenja siromakom razdeliti hotla, in je prišla v nevarnost, da jo kralj zasači, v rože spremenila, in celó v zimskem času.

Ljubezen blažena, ki nas v nebeški dvor
Zamoreš pripeljati za vse veke gor!
Naj Oče s Sinom se na vekomaj slavi,
Naj Tebi slava, blagi Duh, na vek doní.
Amen.

O sv. Julijani. (19. junija.)

(Coelestis Agni nuptias.)

Ti Julijana hrepeniš,
Da z Jezusom se zaročiš;
Iz hiše greš očetove,
Ter stopiš v čistih dév versté.

Sercé je tvoje in pogled,
Kjer Ženin tvoj visí razpét:
Zadá sočutja sulica
Podobo tebi ženina.

S sedmerim mečem ranjene
S solzami močiš ti nogé;
Ljubezni solza ne vgasí,
Nje ogenj v joku bolj žarí.

Ko zadnja ura je prišla,
V tolažbo Bog ti hrano da:
Na nenavaden dá način
Večerjo rajsko Božji Sin.

O večni Stvarnik vsih stvari,
Sin večni, Rešenik ljudi,
Duh sveti, njima ves enak,
Vam slavo peva jezik vsak. *)
Amen.

*) V ti prelepi pesmici je v malo versticah vse življenje sv. Julijane narisano. — Ona zapustí hišo očetovo, postane nuna — vedno premišljuje terpljenje Jezusovo — zavoljo so-

O Jezusovem spremenjenju.

I.

(Quicumque Christum quaeritis.)

Kdorkoli išče Jezusa,
Povzdigne kvišku naj pogled,
Dovóljeno bo gledati
Tam nevenljive slave sled.

Prekrasno je, kar vidimo,
Naj se ne vmakne nam nikdar —
Prezálo, večno, vzvišeno,
Stareje kakor vsaka stvar.

Ta ljudstev kralj je slavljeni,
Ta kralj, ki vlada Judov rod;
Obljubil Abrahamu ga
In njega sinom je Gospod.

Preroki priče bili so,
Oni tud' poterdili so,
Da Oče večni nam velí,
Naj uku Sina ver'jemo.

Naj, Jezus, slava ti doní,
Ki malim razodevaš se;
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na čase vekovečne vse.
Amen.

čutja ji dá Ženin Jezus milost, da na sebi nosi podobo njegovega terpljenja — objokuje bolečine in dušno terpljenje Marije sedem žalosti — ker zavoljo bolezni sv. Rešnjega Telesa ne more za smertno uro prejeti, ji dene mašnik na persi posodico s sv. Hostijo; Hostija zginе in pustí na koži znamnje. Julijana je po čudni poti s sveto skrivnostjo poživljena. Čez vse lepa doksologija sklene poezijo.

Prestavljavec.

II.

(Lux alma, Jesu.)

Luč blaga, Jezus, naših serc,
Ko naše duše ti krepčáš,
Temoto greha odpodiš,
S sladkostjo Svojo nas navdáš.

Ak' nas obiščeš, nas zvedriš,
Na desni Očetu ki sediš,
Domovja sladke luči žar,
Telesa čutom skrit vsikdar.

Svitloba slave Očetove,
Ljubezen neizmerna Ti,
Ljubezni plamen v nas prižgi
Po Svoji pričujočnosti.

Naj, Jezus, slava Ti doní,
Ki razodevaš malim se,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na vekovečne čase vse.

Amen.

O ss. Angelih varhih.

I.

(Custodes hominum psallimus.) *)

Človeštva varihe Angele opevamo,
Katere pridružil je rodu človeškemu
Nebeški Oče, da zviti sovražniki
V boju nas ne premagajo.

*) Mera te pesmi je taka :

u | —u | —uu | —uu | —uu

V slovenski poeziji nenavadna in nekako čudna je ta mera.
Vendar smo jo ohranili, da bo prestava izvirniku bolj podobna.

Prest.

Nesrečne, v boju ki ljutem omagajo,
Sovražnik, pahnjen iz raja presrečnega,
Goreč zavisti, *) od neba odgnati jih
Hoče, kamor jih kliče Bog.

Prileti, o Varih čuječi sem,
Odverni kraju, ki tebi izročen je,
Bolezni dušne in druge nevarnosti,
Ktere nas nadlegujejo.

Naj Trojstvu presvetemu slava neskončna bo,
Njegovo večno Božanstvo vesoljni svet
Premodro vlada; naj slava razlega se
Njemu čase neskončne vse.

Amen.

II.

(Aeterne rector siderum.)

Oj večni svitlih zvezd vladár,
Ki v moči svoji vsako stvar
Si vstvaril; vse, kar stvaril kedaj,
V modrosti vladaš Ti sedaj.

Poglej premilostno na nas,
Ki v prošnjah kličemo na glas:
Ko nam se novi dan žarí,
Naj nova luč nas razsvitlí.

In angelj, nam za varha dán,
V pomoč in brambo nam poslán,
Naj var'je nas, da nam nikdar
Hudoba, greh ne bo na kvar.

Hudobni, nam sovražni zmaj,
Po njem odgnán, se vmakne naj;
Da v zanjke — poln zvijačnosti —
Neskerbnih serc nam ne vloví.

*) Zavist — zavisti pomeni na Notranjskem nevošljivost.

Od naših mej sovražnega
Odganja naj protivnika,
Zemljanom sprosi sveti mir,
Zatare kugo naj za zmir.

Očetu slavo poj, serce!
Kar Sin njegov odkupil je,
Kar Duh posvetil Tolažnik, —
To brani Angelj naj vodnik.
Amen.

O sv. arhangelu Rafaelu.

(Tibi Christe, splendor Patris.) *)

Tebe Kristus, luč Očeta,
Ki življenje sercem si,
V pričo angelov naj sveta
Naša pesmica časti,
Ktero peva družba vneta,
Te navdušeno slaví.

S pesmico sicèr častimo
Angele nebeške vse,
Zlasti njega pa slavimo,
Ki zdravnik, voditelj je,
Rafaela zdaj hvalimo,
Satana ker zmagal je.

Naj po varhu tem odžene
Kristus, Kralj dobrotljivi,
Vse sovražnike peklene. —
S čistim sercem kdor živí,
Naj ga v raj nebeški dene
Kristus kralj premilostni.

*) Mera različna od navadne:

Pevajmo Očetu slavo,
Slavo pojmo mu na glas;
Pevajmo tud' Sinu slavo
Z Duhom svetim večni čas.
Trojedinemu naj slavo
Peva vsaki izmed nas!
Amen.

O sv. Tereziji. (15. oktobra.)

I.

(Regis superni nuntia.)

Poslanka kralja rajskega,
Pustiš domovje očetovo,
Terezija, — da Kristusa
Divjakom daš, al' svojo kri.

Pa Tebe čaka lepši smert,
Terpljenje slaje shranjeno:
Z ljubezni Božje sulico
Boš ranjena omagala.

Ljubezni dar si, blažena,
V ljubezni serca nam požgi.
In ljudstva izročene Ti
Plamena reši večnega.

Očetu s Sinom bodi čast,
In Duhu Tolažniku last;
Naj sveto Trojstvo vsak slavi,
Ko zdaj, tako vse večne dni.
Amen.

II.

(Haec est dies.)

To slavni dan je, ko v nebó
V podobi golobičice

Se vzdignil duh Terezije —
V nebeške svete tempeljne.

Začula Ženinov je glas:
S Karmela sestra pridi sem,
Na ženitnino Jagnjeta;
Tu venec slave čaka Te!

Te, Jezus, Ženina devic,
Slavé naj blažene versté;
In z ženitvansko pesmijo
Naj Te na vekomaj časté.
Amen.

O sv. Janezu Kanciju. (20. oktobra.)

I.

(Gentis Polonae gloria.)

Naroda slava Poljskega,
Duhovstva dika in ponòs,
Oj oče očetnjáve, čast
Liceja, Janez blaženi!

Postavo Božjo ti učiš;
In kar učiš, to sam storiš:
Sej vsaka vednost mertva je,
Če v delih ne spolnuje se.

Pobožni romar vedno peš
Apostolov do groba greš:
Oberni tje nam stopnje ti,
Kjer vénc zmage nam žari.

V Jeruzalem celó hitiš,
Ki močen s sveto je kervjó,
Da stopnje Jezusa častiš,
Da s sólzami rosíš zemljó.

Petero Jezusovih rán
Naj v serce vtisne si kristján;
Da ceno blažene kerví
Dosežemo, naj vsak skerbí.

Očetu slava, Sinu čast,
S presvetim Duhom naj bo last!
Pri Bogu Janez sprosi naj,
Da sprejme nas v veselja kraj.
Amen.

II.

(Corpus domas jejuniis.)

Ojstró se s postom pokoriš,
In z bičem si teló krotíš;
V spokornikov versté junak
Nedolžni vstopiš se vojščak.

Tud' mi v stopinje stopimo,
Očeta dobrega serčnó
Sledimo —, da telesno strast
Krotila duha bo oblast.

Ko siromaka mraz morí,
Mu odeneš s plajšem ude ti;
In stradajočim žejo, glad
S pijačo, s hrano odganjaš rad.

Odrekel nisi ti nikdár
Pomoči, če Te prosil kdó:
Domovje brani nam vsikdár,
Te Poljci *) in ptujci prosijo.

Očetu slava, Sinu čast
S presvetim Duhom bodi last.

*) Bil je rojen sv. Janez Kancij na Poljskem in Poljci ga posebno kot svojega priporočnika častijo.

Pri Bogu Janez sprosi naj,
Da sprejme nas v veselja kraj.
Amen.

III.

(Te deprecante corporum.)

Na prošnjo Tvojo vmakne se
Telesna kuga, in slabost
Beži Telesa, mesto nje
Se zdravje vrača in krepkóst.

Sušica, rana, merzlica
Jih spravila pred jame rob;
Pomoč jih tvoja rešila,
Da ni končal jih smerti zob.

Po prošnji tvoji Božja moč
Storí, da plava vse nazaj,
Kar je odnesel val deróč, —
Priplava vse na reke kraj.

Ker toljko moreš, v raja kras
Nas sprejmi — vroče prosimo;
O sliši naših prošenj glas,
Pomagaj nam, te kličemo!

Edino vedno Trojstvo Ti,
O trojni zmér v Edinosti,
Naj sprosi Kancij nam le-tó,
Da sprejmeš v sveto nas nebó.
Amen.

O sv. Jožefu.

(Te Joseph celebrent.) *)

Slavijo tebe naj, Jožef, nebésčani,
Častijo trume naj vernih kristjanov te;

*) Mera pesmi:

u—u | —uu | —uu | —uu
— — | —uu | —uu

Zasluge polen zaročen Devici si
Slavni, v zvezo brezmadežno.

Nevesta tvoja ko mati postala je,
Se čudiš, v sercu prestrašenem dvomiš že,
Pa angelj tebi pové, da obsenčena
S svetim Duhom spočela je.

Gospoda objameš v naročju ležečega,
In v ptuje kraje ga spremljaš Egiptovske,
Ga iščeš v Jéruzalemu in najdeš spet,
Radost s sólzami združil si.

Po smerti druge smert sveta osrécila,
Dosegli slavo so z vencem zasluženim;
Ti živ še vživaš Boga, kakor angeli,
Po čudnem sklepu bolj srečen si.

Presveto Trojstvo zanesi nam grešnikom;
Po Jožefovih zaslugah dodeli nam,
Da raj presrečni dosežemo, v katerem naj
Večno slavo ti pevamo!
Amen.

O sv. Janezu Nepomučanu. (16. maja.)

I.

(In profunda noctis umbra.)

Tiha noč ko svet zakrije,
Mraka črnega megla:
V hiši svitla luč zasije
Na povelje Večnega.

V noči Janez se rodil je,
Zvezde z neba padajo;
V noči trinog ga vtopil je,
Zvezdice mu svetijo.

Serce torej mu goreče
 Žgè ljubezni plamen jak;
 Torej mu iz ustnic teče
 Govor, kakor med sladák.

Ljubeznjivo v mesto sreče
 Vabi serca dobrih zdaj,
 Zdaj z ojstrostjo grešne vleče,
 Vrača od peklà nazaj.

Dnarje daje zapuščenim,
 Pomočnik sirotam je;
 Po krivici obdolženim
 Dobro vrača spet imé.

Po Ivanovi svetosti,
 O Trojica blažena,
 Čistost dušam daj, kreposti
 Serca daj napolnjena.
 Amen.

II.

(Vix in supulchro conditur.)

Ko Janez v grob bil položen,
 Po čudežih je razglašèn;
 Skoz mreže vrát zapahnjene
 Bliščijo čudne zvezdice.

Sovražnike njegove glej,
 Poterti so sramote zdaj;
 Se Bog nad njimi maščeval,
 Za greh jim kaznen je poslal.

Kdor premoženje zgubil je,
 Kdor zgubil dobro je imé;
 Zgubljeno zopet prejme v last,
 Se vrača mu imé in čast.

Teló tu zopet zdravo je,
 Tu vmika čas premembam se,

Tu strah odganja gotovost,
Tu je vmerljivi smerti prost.

Mučencev živi jezik zdaj
Kriči, kot Abelj je nekdej,
Molčéč sicer — v kervi glasán,
Očita kralju greh strašán.

Edinega Trojica Ti,
O Trojstvo sveto v Edinosti,
Kar po Ivanu prosimo,
Daj nam, da to dosežemo.
Amen.

III.

(Jam faces lictor ferat.) *)

Kervnik, le hitro nesi bakle svitle,
Berzo le vzemi meč nabrušen oestro,
Zvito verigo, ak skrivnosti mašnik,
Ne razodene:

Čutil boš moč, spoznal boš dušo jako,
Serce nevstrašeno; peneč se serda
Trinog ne boš premaknil ga, — pravico
Čversto on brani.

Glej, kak pogrezne se mučenec v vale;
V bistri vodici jezik, ki molčal je,
Hrani brodnik razbite lad'je v rabo
Boljšemu veku.

Pa nad valove se spustijo luči,
Plavajo lahko, sem ter tje migljaje,
Krog mučenjika; slavo djanj njegovih
Kinča obnebeje.

*) Mera pesmi:

— 00 | — 0 | — 0 | — 0 | — 0
— 00 | — —

Jezik tud' zaljša, živega ohrani,
Kakor pereči ogenj, barve žive.
S tem pa pokaže, kak prijeten bil mu
Jezik molčeči.

Slava Očetu bodi z večnim Sinom,
Duha presvetega, z obeh ki izvira,
Brez prenehanja v slavospevih hvali
Svet naj vesoljni.
Amen.

V slavo Materi Božji.

I.

(*Proclara custos virginum.*)

Devic mogočna varhinja,
Božanstva Mati čista vsa,
Ti vhod v nebeške slave dom,
Naš up, ponòs nebeščanom.

Med ternjem bela lilija,
Prezala golobičica;
Devica, s katero zelení
Zdravilo ranam vsih ljudi.

Prot zmaju stolp močán vsikdár;
Luč, v katero v sili zrè mornar,
Zvijač sovražnih nas varuj,
Nad nami s svojo lučjo čuj.

Krivíc temote reši nas,
Golj'fivih stèz obvari nas;
Pokaži nam zmed toljko zmót
V nebesa varno, pravo pót.

Naj, Jezus, slava Ti doní,
Ki se rodil iz Deve si,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na večne čase slávljenim!

II.

(Quem terra, pontus, sidera.)

Glej, zemlja, morje, zvezdice
Častijo, molijo, slavé
Vladarja trojnega svetá:
Marije tempelj ga obdá.

On, komur luna, solnce vse
Na vekomaj pokorno je:
Oblite z milostjo z višín
Postane Deve čiste Sin.

O, Mati blažena vsikdár,
Prejela si nebeški dar.
On, ki premodro vlada svét,
V zaveze skrinji je objét.

Po angelu pozdravljena,
Po svetem Duhu obsénčena,
Po Tebi, Deva izvoljena,
Je želja ljudstvom spolnjena.

Naj, Jezus, slava Ti doní,
Ki se rodil iz Deve si,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na večne čase slavljenim.

III.

(O gloriosa virginum.)

O Deva Ti preslávljena,
Nad zvezdice postavljena,
Glej, Njega, ki je Stvarnik Tvoj
Zavijaš Detice v povój. —

Kar vzela Eva nam nekdáj,
Nam vračaš Ti po Sinu zdaj.
Da pridemo v presrečni kraj,
Objokanim odpiráš raj.

O vrata kralja blagega,
Dvorana solnca svitlega:
Življenje dala Deva vsim,
Zapojmo z glasom radostnim.

Naj, Jezus, slava Ti doni,
Ki se rodil iz Deve si;
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

O Mariji sedem žalosti.

I.

(O quot undis lacrimarum.)

O kak solz studenec lije;
Kak zdihuje bolečin;
V žalosti je vsa vtopljena,
Ko je z debla križa snét,
Devi Materi v naročje
Mertev bil položen Sin.

Usta mile, persi blage,
Ljubljeno njegovo stran,
In prebódeno desnico,
Levo ranjeno rokó,
Noge s kervjo rudečéne —
Vmiva tužno s sólzami.

Stokrat, tisučkrat objame,
In oklene se terdó
Trupla svetega in udov,
Rane britke mu suší,
In v poljubih vsa se taja
• Žalosti in bolečin.

Čuj nas Mati, po solzicah
Tvojih tebe kličemo;
In po Sina smerti britki
In po ranah prosimo:
Svojega sercá terpljenje
Vtisni v grešne nam sercà!

Bodi Očetu, bodi Sinu,
Duhu ž njima večnemu,
Bodi blaženi Trojici
Slava in neskončna čast;
Bodi hvala in češčenje
Kakor zdaj, tak' vekomaj.
Amen.

II.

(Summae Deus clementiae.)

O Bog neskončne milosti,
Sedmero Deve bolečin,
In rane, ktere nosi Sin,
Daj prav nam premišljávati.

Naj srečo nam darujejo
Neštete Devine solzé;
Sej one vmiti morejo
Vesoljne zemlje madeže.

Premišljevanje pregrenkó
Peterih Jezusovih rán,
In žalostne Device stan
Neskončna radost naj nam bó.

Naj Jezus slava Ti doní,
Ki si prelil za hlapce kri;
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na vekomaj preslavljanim!
Amen.

III.

(Jam toto subitus vesper.)

Približaj naglo se večer koncém sveta,
In s solncem dan prestrašni pade naj v zatón,
Ko gledam groznega umora divji čin,
Prigodbe tek božanstvene.

Gledavka Mati britki smerti bila si,
Britkosti polna, serca v persih močnega,
Ko dragi Sin viseč na križu vmiral je,
In zdihoval iz globočin.

Pred Tvojimi očmi viseči kervavi,
Obsekan z biči, odpertih rán je zdelan ves,
Vse to, o Mati, s terni neštevilnimi
Ti zbada dušo in sercé.

Joj, slina, v lice vdarci, biči, rane vse,
In žebli, žolč in pelin, goba, sulica,
In žeja, krona ternjeva in kri — to vse
Je stiskalo sercé svetó.

Pa bolj junaška, kot mučenci vsi stoji
Devica med terpljenjem, čudež novi glej;
Umirajoča Mati vendar ne vmerješ,
Ko te britkósti zbada meč.

Trojici sveti bodi slava, hvala, čast,
V ponižnosti, katero prosimo klečé,
Naj nam enako Devini dá moč, krepost,
Ko terla bode nas britkóst.
Amen.

O prazniku materinstva preblažene Device Marije, II. nedeljo oktobra. *)

I.

(Coelo Redemptor praetulit)

Gospod zapustil je nebó,
Naročje zvolil Devino.
V človeškem mesu človek bil,
Ljudém enak postal vmerljiv.

Rodila nam Devica ta
Rešenja je Daritelja:
V rešenje naše kri je dal,
Terpljenje križa je prestal.

Veseli up sercé navdaj,
Iz njega strah se vmakne naj,
Zročuje ona Sinu vse,
Vse prošnje naše in solzé.

On glas poslušá Matere,
In vsliši prošnje naše vse;
Naj ljubi Mater vsak letó,
K pomoči v sili kliče njo.

Trojici sveti slava naj
Odméva se na vekomaj,
Ker Materi dar'vala je
Prečisti sveto Detice.

Amen.

II.

(Te Mater alma Numinis.)

O Mati Božja slavljena,
Te prosimo, dobrotljiva,

*) V nekterih škofijah se obhaja 2. oktobra praznik materinstva („maternitatis“) presv. D. M.... Adventu jako primerne so naslednje pesmice.

Da v senci varstva svojega
Nas braniš duha hudega.

Pogubil nekdam nas je bil
Očák, ker v rajú je grešíl;
Pa Kralj naj vikši Te je zbral
In Matere Ti slavo dal.

V Adama grešni rod, na nas
Oberní míli svoj obraz;
Po Teb' vtolažen Sin naj nam
Serdít ne bode grešnikam.

Naj, Jezus, slava Ti doní,
Ki se rodil iz Deve sí,
Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na vekomaj preslavljanim.
Amen.

V praznik Čistosti (puritatis) preblažene
Device Marije, III. nedeljo oktobra.

(O stella Jacob fulgida.)

O zvezde Jakobove bliš,
Ki bolj ko solnce se žariš,
O lepa zar'ja jutranja,
Bolj kakor svitla zvezdica.

Nebeščanov Te množice,
V obleko belo oblečene,
Pozdravljajo — in vse versté
Na vekomaj slavijo Te.

V češčenje Ti darujejo
Cvetlico, belo lilijo;
Pa bolj, ko bela lilija,
Se čistost Tvoja lesketá.

Prepeva angelov Ti kor,
Njim druží se zemljanov zbor;
Prot nebu glas povzdignimo,
Devici slavo spevajmo.

Naj, Jezus, slava Ti doni,
Ki se rodil iz Deve si;
Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na vekomaj preslavljanim.
Amen.

Mariji „pomočnici kristjanov“.

Praznik 24. maja.

I.

(Saepe dum Christi populis.)*

Večkrat, ko ljudstvo Kristusovo ljuti
Terl je sovražnik, v vojski ga napadal,
Prišla v pomoč je vsmiljena Devica
Z jasnega neba.

To nam spričujejo spominki stari,
V tempeljnih pleni hranjeni bogati,
Prazniki, ktere obhajajo kristjani
Sleherno leto.

Bode naj dovoljeno slavo peti,
V pesmici novi za darove nove
Blaženi Devi, ker veselje spéva
Rim in vsa zemlja.

*) Mera himni:

—v v | —v | —v | —v | —v
—v v | —v

Dan preveseli pisan v zgodovino,
V katerem je Petrov sedež učenika
Zopet sprejel po žalostnem petletju:
Srečna dogodba.

Čiste device in nedolžni dečki,
Mašniki, ljudstvo naj s hvaležnim srcem,
Rajske kraljice milosti skazane
Vredno slavijo.

O dev Devica, Jezusa češčena
Mati, pomnoži nam darove; stori,
Čedo da bode Pij pastir pripeljal
V pašnike srečne.

Tebe slavimo na vse večne čase,
Trojstvo presveto, slava naj neskončna
Tebi se daja; duša naj in jezik
Slavo Ti poje.
Amen.

II.

(Te redemptoris.)

Mati Zveličarja, Gospoda Mati
Te imenujemo, prelepa Deva;
Kinč si kristjanom; pomočnica
V stiskah, britkóstih.

Naj le divjajo vse moči peklenske;
Stari sovražnik naj serdit razsaja,
Trumo udano Bogu pokončati
Naj se le trudi!

Sila peklenska škódvati ne more
Dušam nedolžnim, katerim vsliši prošnje
Varhinja Deva, jih krepčá, podpira
Z milostjo rajsko.

Ak' nam je Varhinja prijazna taka,
Vojske krivične šum potihne; tisuč
Pade sovražnikov; bežijo trume —
Tisuč oddelkov.

Verh povzdiguje kot častit Sijóna
Stolp; kot terdnjava močnega zidovja;
Davida mesto, s ščiti in z vojaki
Var'vano čversto.

Tako Devica z Božjo močno desno
Dárov nebeških polna, vsa obsuta,
Daleč odvráča od pobožnih hlapcev
Pekla napade.

Tebe slavímo na vse večne čase,
Trojstvo presveto, slava naj neskončna
Tebi se daja; duša naj in jezik
Slavo tí poje. *)
Amen.

*) Pri tih, kakor tudi pri mnogih drugih himnah se zlogi na koncu verstice ne vjemajo, niso stikani, „rimani“. Vzrok temu je očiten. Kdor pozná namreč staro-rimske „ode“, in „himne“, in primérja, kako so te staro-cerkvene pesmi v mnogih rečéh unim podobne, posebno v pesniških oblikah, on bo lahko spoznal, zakaj da niso verzi rimani. Le nekoliko malo posebno novejših cerkvenih himen je takih, da imajo rimane verze. Ker se je prestavljavec v vsem, tudi v oblikah natanko originala deržal, in ker se je pazilo, da so bile veličastne svete misli v razumljivi slovenščini izražene, se ni na rimanje pazilo. Le nektere himne — v jambiški meri — so v stikih ali rimah zložene, dasiravno v originalu tudi te nimajo stikov. Cerkvene himne so različne v mnogih obzirih od naše novejše poezije; one so nekako psalmom podobne. Zato ne smé se pri njih strogo tirjati, da bi one v oblikah v vsem enake bile naši novejši cerkveni poeziji, še manj pa posvetnim pesmam. To opomniti se mi je potrebno zdelo.

Prestavljavec.

O sedmerih blaženih vstanoviteljih reda „Marijinih služabnikov“.

(Praznik 11. svečana.)

I.

(Festivis resonent.)

Slovesne pesmice naj se razlegajo;
Možakom slavnim, katere Devica je
Odbrala Mati, da svet razsvitljujejo,
Pesme slavo naj pevajo.

Oní predrago domovje pustili so,
In častne službe; na góre podali se,
Da solz prebritkih spomin si ohranijo
V duhu, sliko prežalostno,

Dovolj jih okinča z obleko preblážena
Devica, v joku da vedno premišljajo
Britkóst, katero pod križem terpela je,
Sina ko gledala umirati.

Jih hlapce svoje iz sedeža rajskega
Imenovala je Mati izvoljena;
Si zarod novi pridruži v žalovanju, —
Družbo, vedno ki zbrana bo.

Terpljenje smertno nebeškega kralja naj
Premišlja, vedno oznanuje britkósti vso
In rane Matere, ktere že Símeon
V duhu preroškem oznanil je.

Ponižno Tebe Gospoda zdaj prosimo,
Odpri nam pot po svetnikih zaznam'vano,
Daj nam, da s trudom enakim dospemo tje,
K tebi srečno da pridemo.

Amen.

II.

(Praeclara septem lumina.)

Sedmero svetlih luči žar,
Obnebja Tusciškega kras,
Prižgala Deva-Mati vas,
Da svetu luč sveti vsikdár.

Nedolžno-mlečne ustnice *)
Služabnike Marijine
Vas kličejo. — Marije ukáz
Na hrib Senar pripelje vas.

In sama Mati blažena
Vam žalovalni plajš podá,
Da rane objokujete,
Ki serce so ji stiskale.

Z višave rajske Petru je
Mučencu razodela to:
Nastanoví naj družba se,
Ki se razderla več ne bo.

Oní naj nji le služijo ;
Naj njo goreče ljubijo ;
Častijo naj in hvalijo
Terpljenje njeno pregrenkó.

Vojvodi slavni, prosimo,
Naj mi za vami hodimo.
Ljubezen Deve in britkóst
Življenja bodi nam sladkóst.

In Ti Trojica blažena,
Pomoč nam pošlji iz nebá:
Živímo naj takó tud' mi,
Kot so možjé živéli ti!
Amen.

*) Usta nedolžnih otročičev.

III.

(Matris sub almae numine.)

Vsled prošnje svete Matere
Sedmero se rodi otrok:
Nje glas poklical jih je tje
Na hrib Senariški visok.

Kak bo rodila zemlja sad,
Ko sveta družbica cvetè,
Uči te čudež: glej, na krat
Visí na terti grozdiče.

In polne lepili čednosti
Smert sveta pošlje v sveti raj:
Marije hlapci blaženi
So v nebu srečni vekomaj.

Ki se v nebesih veseliš,
O družba blaga, nas poglej:
Odšla si ti, in nas pustiš,
Kjer moč divjá peklenska zdaj.

Po ranah toraj Matere
Presvete milo prošimo,
Odženi dušno nam temo
In grešno vkróti nam teló.

In Ti, Trojica blažena,
Pomoč nam pošlji iz nebá:
Živimo naj takó tud' mi,
Kot so možje živeli ti!

Amen.

V nedeljo pri hvalnicah.

(Aeterne rerum conditor.) *)

Mogočni Stvarnik vsih stvari,
Ki modro noč in dan deliš,
In dobam daješ razni čas,
Da vse prijetno nam storiš!

Ponočna luč popotnikom
Odjemlje nočni t'mi temò;
Naznanjevalec poje dne,
In solnce kliče že svitló.

Po njem priklican svitli žar
Temote svet osvobodí;
Duhov sovražnih nočni zbor
Storiti škodo moč zgubí;

Brodnik napenja sile vse,
Morjá se potolaži val;
Po njega petju Peter c'ló
Je za pregreho žaloval.

Vstanimo torej urno zdaj,
Petelin s spanja nas budí;
Zaspane kliče on glasno,
Zatajevalcem pa grozí.

Ko peva on, se vrača up;
Dohaja bolnim moč nazáj,
Oživlja v sercih vera se,
Nož ojstri spravlja tolováj.

*) Dasiravno niso naslednje himne pripravne za napeve pri božji službi, jih vendar čast. bralcem poslovenjene podamo, da bo zbirka popolnoma in tudi zato, ker so te pesme zeló stare in lepe. Dve nedeljski himni ste že v 1. zvezku natisnjeni bili.

O Jezus, grešnike poglej,
Ozdravi naj pogled nas Tvoj;
Ak' Ti pogledaš, greh beži,
In jok sprijazni nas s Teboj.

O Luč, razsvitli duše nam,
Preženi spanje nam duhá;
Naj pervega Te pevamo,
Naj prošnja dviga se iz sercá.

Očetu slava bode naj
Z edinim Sinom vekomaj;
In s Tolažnikom blaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

V ponedeljek.

1. *Pri juternicah.* *)

(*Somno refectis artubus.*)

Se okrepčalo je teló,
Iz spanja urno vstajamo:
Pošlji nam Bog pomoč od zgor,
Ko naš Ti peval bode zbor.

Najpred naj jezik Te slavi,
Po Tebi duša hrepení;
Začnemo s Tabo naj svetó
Vse, kar pozneje delamo.

Pred lučjo tema vmakni se,
In noč razjasni solnčice;
Krivico, ktero dela noč,
Svitlobe naj odžene moč.

*) Juternice so se v starih časih v noči molile, kar je iz tih pesmi razvidno. Prest.

Usliši prošnje grešnikom,
Izbriši vse pregrehe nam,
Iz naših ust naj pesme glas
Slavi le Tebe vsaki čas.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj;
S Tolážnikom preblaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

2. *Pri hvalnicah.*

(*Splendor Paternae gloriae.*)

Očetove Ti slave bliš,
Ki nam od luči luč deliš;
Luč luči in svitlobe vir;
Dan, ki razsvitljaš dneve zmir.

Izidi pravo solnce nam,
Pokaži luči večne plam,
In blagor Duha svetega
Nam vlij dobrotljivo v serca.

Očetu izročujmo se —
Usmiljenja on Oče je, —
Naj Oče rajske slave nam
Odvzame grehe grešnikom.

Naj v dobrih delih poživí,
Zob zlomi nevošljivosti,
Naj zopernosti nam sladí,
Naj vodi nas v pravičnosti;

Naj misel vlada in krotí,
Naj v nas bo čednost čistosti,
Zvestoba gorka nas navdá,
Laži naj duša ne pozná.

Nam hrana bodi Kristus sam,
Naj vera bo pijača nam,
Veseli pijmo v treznosti,
Kar Duh v nas vlije blaženi.

Veselo naj preide dan,
Bo sramožljivost zor godán,
Poldan naj vera bo terdnà
Večera duh naj ne pozná.

Svitlobo zar'ja že peljá,
Naj v luči gledati nam dá
V Očetu Sina pravega,
V Besedi — Očéta Večnega.

Očetu slava bode naj
Z edinim Sinom vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

3. *Pri večernicah.* *)

(*Immense coeli Conditor.*)

Neskončni Stvarnik nébesa,
Ki si razdelil ték vodá,
In dal na nebesu jim stan,
Da zmes se loči in vravná.

Na nebu si jim vterdil kraj,
Na zemlji jim pokazal pot,
Vročino voda da hladí,
Da ne sežgè se zemlje plod.

Dobrotljivi zdaj v nas razlij
Studenee večne milosti;
Da v novič ne omagamo
In stari greh nas ne vmorí.

*) Večerne himne opevajo stvarjenje.

Naj luč nam vera pomnoži,
Svitlobo rajsko naj nam dá,
Minljivo ona naj zatrè,
Lažnjivo nje naj ne končá.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

V torek.

1. *Pri juternicah.*

(**Consors Paterni luminis.**)

Deležnik luči Očetove,
Od luči luč in dan svítal;
Noč pesmice razdérájo —
O da nam milost Ti bi dal!

Odvzemi duhu temno noč,
Preženi trumo zlih duhóv,
Zaspanosti zatéraj moč,
Lenobe reši nas okóv.

Tako, o Kriste, vsmili se
Letih, ki v Tebe ver'jejo,
Prejmejo naj koristno vse,
Kar v pesmicah zdaj prosijo.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim
Na večne čase slavljenim.
Amen.

2. *Pri hvalnicah.*

(*Ales diei nuntius.*)

Petelin oznanuje dan,
Opeva bližnji dneva čas,
Duhovni, Kristus, naš brodnik
V življenje novo kliče nas:

Ležišča odmaknite v stran,
V škodljivo spanje vtópljeni;
Pošteni, trezni, čisti vsi
Budíte, ker sem blizo že.

Vabímo z glasom Jezusa
V molitvi, v joku, v treznosti;
Molitve vroče trud stori,
Da čisto serce ne zaspí.

Preženi Kristus spanje nam,
Okove zdrôbi nam temé;
Odveži hudobije vez,
Prižgí nam novo luč v sercé.

Očetu slava naj doní,
Naj slava Sinu se glasi,
S Tolážnikom preblaženim
Na večne čase hvaljenim.
Amen.

3. *Pri večernicah.*

(*Telluris alme Conditor.*)

Stvaritelj zemlje slavljeni,
Ki si razdelil zemlje tlà;
Odvzel škodljivo si vodó,
In zemljo vterdil si suhó:

Da nam koristne zeljša dá;
Da z rožami ozaljšana

In plodna sadja zemlja bo —
Nam živeža prijetnega.

Ti rane duha bolnega
Z močjó zaceli milosti;
Da z jokom djanja bo omil,
Da slabe nagnjenja krotí.

Spolnuje Tvojo zapovéd,
Naj veselí se dobrega,
Pred hudobijo naj beží,
Naj rane smertne ne pozná.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažníkom blaženim,
Na vekomaj preslavljenim.
Amen.

V sredo.

1. *Pri juternicah.*

(**Rerum Creator optime.**)

Premili Stvarnik vsih stvari,
Ti naš vodítelj, nas poglej;
Škodljivega ljudém mirú
Vtopljenja v spanju — reši zdaj!

O Kristus, k Teb' zdihujemo,
Odpusti nam krivico vso;
Zavolj molitve vstali smo,
Počitek nočni tergamo.

Vzdigujemo roké in duh;
Sej prerok nas tako uči,
Naj to spolnujemo v nočéh;
Tud' Pavel nam letó velí.

Ti gledaš vse storjeno zló;
Sercé Ti svoje odkrivamo,
Molitve v joku izlivamo:
Odpusti, kar grešili smo.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj
In z Duhom trikrat blaženim
Na večne čase hvaljenim.
Amen.

2. *Pri hvalnicah.*

(Nox et tenebrae.)

Temotno noč, oblák, meglé,
Kar mračno je in motno vse,
Obseva luč, se svet belí,
Je Kristus tu, naj noč beži.

Delí se mrak, ki krije svét
Po solnčni pušici zadét;
Stvarém dohaja barve kras,
Ko solnce vidijo obraz.

Mi gledamo le v Kristusa,
In iz namena čistega,
V spokornih pesmah kličemo:
O vsliši, kar Te prosimo!

Še mnogo je, kar krije noč:
Naj vse očisti Tvoja moč;
O prave luči svitli žar,
O Ti razsvitli vsako stvar!

Očetu slava bode naj
Z Edinim Sinom vekomaj,
S Tolážnikom preblaženim,
Zdaj in na veke slavljenim.
Amen.

3. *Pri večernicah.*

(*Coeli Deus sanctissime.*)

O Bog nebeški, vsa svetost,
Razsvitljeni zemlje obraz
Z ognjenim svítom Ti zlatiš,
Ko nanjo siplješ žarkov kras.

Četerti dan blišečega
Prižigaš solnca kolobar,
Odkážeš luni red in pot,
In zvezdam tek — njih gospodar.

Vse to storiš, da noč in dan
Deliš, in modro omejiš;
Da mesecem začetek daš,
Jim znamnje znano podeliš.

Preženi nam iz serca noč,
In madeže duha izmij,
Razveži greha nam vezi,
Odváli težo hudobij.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim,
Na vekomaj preslavljenim:
Amen.

V četertek.

1. *Pri juternicah.*

(*Nox atra rerum.*)

Zakriva temna noč stvari,
Na njih poznati barve ní.
Mi prosimo sodnika Te,
Ki gledaš vsim ljudém v sercé:

Odvzêmi hudobije vse,
Operi dušne madeže,
Naj, Kristus, milost prejmemo,
Da se pregrehe var'jemo.

Serce je merzlo, duh zaspán,
Ker hudobije je navdán;
Pa trudi se temò pregnát'
In Tebe, Jezusa, iskat'.

Prežêni teme; najpred té,
Ki krijejo nam duh, sercé;
In v blažene svitlobe kraj
Sprejmi nas Ti na vekomaj.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj
In z Duhom trikrat blaženim,
Na večne čase slavljénim.
Amen.

2. *Pri hvalnicah.*

(Lux ecce surgit aurea.)

Glej, že izhaja zlata luč —
Slepôta se odmika že,
Ki gnala dolgo nas v prepád,
In v zmote nas vodila je.

Naj vse razjasni luč letá,
Naj čiste sebi nas storí,
Zvijač naj jezik ne pozná,
In misel temna naj beží.

Tako naj ves preteče dan,
Da jezik ne greši z lažjó,
Da roka čista bo in okó,
Da greha prosto bo teló.

Gledavec gleda nas z višin:
On sleherni nas vidi dan,

On dela naše pazi vse
Od zore, da je dan končan.

Očetu slava bode naj
Z edinim Sinom vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim,
Na večne čase slavljenim.
Amen.

3. *Pri večernicah.*

(*Magnae Deus potentiae.*)

O Bog, neskončne si moči;
Kar prišlo v plodnosti na dan,
Pustiš, v valovih da živi,
Al v zraku pa odkazeš stan.

V bistre vtapljaš vode té,
In une dvigaš pod nebó;
Različni naj napolni kraj,
Kar stvárjeno enako b'lo.

Dodeli vsim služabnikom,
Katere val kerví je vmil,
Da tuja jim bo zloba, greh,
Da strah ne bo jih smertnih sil.

Naj nas ne tlači greh ob tlà,
Naj nas ne dviga gor napuh,
Da se ne vdrè v obup sercé,
V ošabnost da ne pade duh.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
S Tolažnikom preblaženim,
Na večne čase slavljenim.
Amen.

V petek.

1. *Pri juternicah.*

(Tu Trinitatis Unitas).

Edinost Trojstva svetega,
V mogočnosti ki vladaš svet,
Poslušaj hvale pesmico,
Katero hočemo Ti pet'.

Se dvignili iz spanja smo,
Ko krije zemljo tiha noč;
Da Tebe milo prosimo,
Da ranam pošlješ lek, pomoč.

Kar po zvijačah zmajevih,
Grešili v temnih smo nočéh,
To rajska milost zbriše naj,
Omije naj vesoljni greh.

Teló naj vmázano ne bo,
Naj merzlo nam ne bo sercé,
Naj v kugi hudobije nam
Duhá gorečnost ne umerje.

Zató, Zveličar, prosimo,
Navdaj nas s svojo lučjo Ti,
Da ne zaídemo v prepád,
Po naših delih v teku dné.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim,
Na večne čase slavljenim.

Amen.

2. *Pri hvalnicah.*

(Aeterna coeli gloria.)

Nebesam slava, večna čast,
Zemljanom blago upanje,

Gromečega *) edini Sin,
Otrok Device izvoljene.

Vstajajočim daj rokó,
Naj vzdigne duša trezna se,
Za slavo Božjo naj gori,
Ter peva hvalne pesmice.

Danica svetla vzhaja že,
Naznanja solnca nam izhod,
Se nočne sence vmikajo:
Razsvitli luč človeški rod!

V počutkih naših naj žari,
Preganja naj noči svetá,
Ko pride konec časom vsim
Naj čiste ohrani nam serca.

In zaželjena vera naj
Se v sercih naših vkorení,
Živi naj v njih tud' upanje,
Ljubezen v persih naj gori.

Očetu slava bode naj
In Sinu ž njim — na vekomaj,
S Tolažnikom preblaženim,
Zdaj in na veke slavljenim.
Amen.

3. *Pri večernicah.*

(**Hominis superne Conditor.**)

Človekov Stvarnik iz višin,
Ki sam si vstvaril, vredil vse,
In zemlji ukazal, naj rodi,
Golázen in zverín verste,

*) „Gromeči“ = „Tonans,“ pomeni tu vsegamogočnega
Boga. Prestav.

Telesa veljke vstvarjene,
Na Tvoj oživljene ukaz,
Po dobah časa raznega
Naj bojo v pravi prid za nas.

Odverni, kar je nam na kvar,
Ko nas napada huda strast;
Naj misli naših, naših djanj
Ne vlada nikdar ta oblast.

Veselja daj plačilo nam,
Daj milosti nam svoje dar,
Zatri pritožbe in prepír,
Naj vlada sveti mir vsikdar.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim,
Na večne čase slavljenim.
Amen.

V soboto.

1. *Pri juternicah.*

(*Sume Parens clementiae.*)

Oj Oče večne milosti,
Ki vladaš vse stvari modró;
Edini v Bistvu Ti živiš,
V osebah Trojstvo blaženó.

Oj sprejmi Ti premilostno,
Spokorne naše pesmi glas;
Da s sercem prostim madeža
Te vživamo na večni čas.

Telesa ude in moči
S plaménom nam ogrevaj Ti:
Teló naj krepko dvigne se,
In poželjivost naj beží.

In vse, ki ure smo noči
Prečuli, peli Ti na glas,
Z bogastvom dóma srečnega
Obdarovaj na večni čas.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim,
Na vekov veke slavljenim.
Amen.

2. *Pri hvalnicah.*

(Aurora jam spargit polum.)

Svitlobo siplje zarija,
Se kaže svetu mladi dan,
Izhaja luči zlati žar:
Nečisto naj se vmakne v stran.

Strahovi nočni naj bežé,
Pregreha zgine naj duhá,
Naj vmakne se, kar černa noč,
Kar tema ima groznega,

Da v jutro to, kar zadnjikrat
Ponižno tukaj prosimo —
V svitlobi nam priteklo bo,
Ko pesmi glas doní močno.

Očetu slava bode naj,
In Sinu ž njim na vekomaj,
S Tolažnikom preblaženim,
Na vekomaj preslavljenim.
Amen.

3. *Pri večernicah.*

(Jam sol recedit.)

Že pada solnčice v zatòn,
Neskončna luč Edinosti,

Trojica blaga, prosimo,
Luč sveto v serce nam izlij.

Ti zgodaj himne pevamo,
Zvečer Te milo prosimo:
Dodeli, da Te mi kedaj
V nebeški družbi hvalimo.

Očetu s Sinom slava naj
Razlega se na vekomaj,
In Tebi, Duh preblaženi,
Na vekomaj preslavljeni.
Amen.

V praznik sulice in žebljev Našega Gospoda Jezusa Kristusa.

V petek po I. postni nedelji.

(*Tinctam ergo.*) *)

Le mene suni sulica,
Po Kristusu vkervávljena,
Oj rani stran, nogé, roké,
Njegove, ki zagrešil je.

Pa rane, ktere mi telo
Za greha dolg prejelo bo,
Rudeče kervi Božje naj
Lek duši bodo vekomaj.

Naj v slabo noga nam nikdár,
In v škodo roka naj nikár
Ne bo pripravljena, in iz sercá
Naj zgine duh posvetnega.

*) Ta pesmica je bila v prvem zvezku izpuščena, ter je našla tukaj prostora. Prestav.

O Jezus s sul'co prebodèn
In z žeblji, bodi nam češčèn,
Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na vekov veke slavljenim!
Amen.

Himna o presvetem Sercu Jezusovem.

(*Po latinski.*)

Prečisto Jezusa Sercé,
Oltar Ti vse svetósti,
Izmij iz serca mádeže,
In grehov ga oprosti!

Odvzemi mlačnost mi sercá,
Ker ona Ti se studi;
Dodeli novega duhá,
Gorečnost v njem obudi.

Sercé ponižno in krotkó,
Prepolno vse dobrote;
Da moje Tebi slično bo,
Ljubezni daj gorkote.

Pa kaj? če prav serafiška
Ljubezen v njem se vnáme, —
Še ta gorečnost angeljska
Premajhina je za-me.

Da toraj bo ljubiti moč
Te prav, Serce presveto,
Od zgorej pošli mi pomoč,
Ljubezen vlij mi vneto.

Naj ognja tega plam vsikdár
Iz serca mi se dviga;
Plamena tega naj požár
Sercé v pepél prežiga.

O lepa smert in blažena:
Ljubezni sile vmréti!
Ljubezen serce naj končá,
Zveličarju v dar sveti.

Ljubezni Tvoje naj vmérjèm,
Ljubezen Ti naj slaja,
Da z novim sercem kdaj začnèm
Ljubiti Te brez kraja!
Amen.

Pesem o presvetem Jezusovem Sercu.

(*Prosto po nemški.*) *)

Presvet'mu Sercu slavo
V ljubezni poj sercé;
Le k Jezusu v višavo
Vse serca naj žaré!

Zbor:

Oj bodi slavljeno,
Sercé preljubljeno!
Naj jezik naš Te hvali
V ljubezni vekomaj.
(Ponavlja se po vsaki kitici.)

Sercé res umorjeno,
Sercé preblaženo;
Za grehe prebodeno,
Sercé usmiljeno!

Sercé, Ti si točilo
Vodó in sveto kri;
Sercé ti si nam bilo
Studeneč milosti.

*) P. čč. očetom iz reda Jezusovega v spomin sv. misijona v št. Vidu,

Sercé, ljubàv goreča,
Le v Tebi zmér gorí,
Po Tebi le se sreča
In milost zadobí.

O Jezus, prošnjo sliši,
Ki Tebi jo zročím:
Naj v Tvoj'ga Serca bliši
Na vekomaj živím.

Res jagnje sem zgubljeno,
Ki je zgrešilo Te,
Pa željo imam eno:
Pastir, o najdi me! —

Opêri dušo mojo,
Omij s Sercá kervjó,
Nevesto zberi svojo —
Nevesto zbêri njo.

Ko Tvoje Serce milo
Ponižno in krotkó,
Tud' moje naj bi bilo
Teh čednosti polnó.

Odrekam zdaj se vsemu,
Kar ljubi, išče svet,
Sercé darujem Njemu,
Je zvolil za-me umret'.

Pa kdo mi dá kriluti,
Da k Njemu priletím —
Golobove peruti,
Da k Njemu pribežím!

Ko v Sercu tem počival,
Bom hvalo pél na glas,
Nebeški mir užival
V tem Sercu večni čas!

Bo serca trip utihnil,
Pogled že gasnil moj,
Še vmirajoč bom zdihtil:
*Sercé le Tvoj sem, Tvoj! *)*

Ss. Cirilu in Metodu. **)

Praznik 5. julija.

I.

(*Sedibus coeli nitidis.*)

Kristjani, pojte slavo zdaj
Junakoma, ki vzeta v raj,
Lepota, kinč in stebra dva
Naroda sta slovenskega!

V ljubezni bratu brat udán
Pustí z ljubezni samostán;
Obá hitita urno tje —
Narodom dat zveličanje.

Bulgár in Čeh in Moraván
Nebeške luči vživa dan;
Neštete trume, divje prej,
Peljata v čedo Petru zdej.

Vaj' venča venec nevenljiv,
O čujta prošnje jók ginljiv;
Slovénom nekdam dani dar,
Ohranita vidva vsikdar!

*) Te dve pesmi niste liturgični, vendar ste se sprejeli v zbirko, zavoljo lepih napevov, ki so na njih besede zloženi. Pisat.

**) Da bode himna bolj primérna za napeve, ni v nji ohranjena latinska mera; zložena je v jambih, Prest.

Častí rod Vaji plemenit,
Naj hrani večne vere svit;
Kar dal pervák je, dal bo Rim,
Življenje večno dal bo vsim.

Oj Stvarnik, Rešenik svetá,
Ki vir si vsega dobrega,
Naj se razlega hvala Ti,
Naj večna slava Ti doní.
Amen.

II.

(Lux o decora patriae.)

Domovju luči krašni dve
Slovenom vé prijazni ste;
O brata, Vaju naj slaví,
Naj Vama pesmica doní.

Sprejél je Vaji Rim vesél,
Sinova zvesta je objél;
Pastirsko krono Vama dál,
Vaj' z novo milostjo obs'jál.

Hitela v daljne sta zemljé
Učit jih Jezusovo imé;
Prejeli rajskih so dobrot,
Ki prej so polni bili zmot.

So serca zlob očiščene,
Se rajski plamen v njih prižgè;
Kjer ternje rastle je poprej,
Cvetijo krasne rože zdej.

Ko v jasno vzeta zdaj nebó,
Goreče Vaji prosimo:
Bogú in veri zvest povsod
Obvárujta Slovenov rod!

Naj Kristusov edini hlev
Bi v zmoti ločene objel;
Očetov djanje naj sledí,
Da vera lepše zelení.

Oj, Ti Trojica blažena,
Ljubezen pošlji nam z nebá;
Da sréčno očetov vsi stezó
Sinovi spet nastopijo!
Amen.

Kazalo.

I. Adventne.

	Stran
I. Mogočni stvarnik	10
II. Beseda večna	11

II. Božične.

Tje od izhoda solnčnega	12
-----------------------------------	----

III. Postna.

V praznik sulice in žebļev Našega Gospoda Jezusa Kristusa	60
---	----

IV. O Gospodovem vnebohodu.

I. Človeškega rodu rešnik	2
II. O večni Kralj	2

V. Binkoštno.

I. Se vernil Kristus nad zvezde	3
II. Pripeljal leta kolobar	5

VI. O presv. Trojici.

I. Zahaja svitlo solnee že	6
II. Neskončni Oče milosti	6
III. Edinost Trojstva svetega	7

VII. O Jezusovem spremenjenju.

I. Kdorkoli išče Jezusa	21
II. Luč blaga, Jezus	22

VIII. Marijine.

I. Devic mogočna varhinja	32
II. Glej zemlja, morje, zvezdice	33
III. O Deva Ti preslavljena	33
IV. O Mariji sedem žalosti.	
1. O kak solz studenec lije	34
2. O Bog neskončne milosti	35
3. Približaj naglo se večer	36

	Stran
V. O Prazniku materinstva presv. Device Marije:	
1. Gospod zapustil je nebó	37
2. O Mati Božja slavljena	37
VI. V praznik čistosti presv. Device Marije:	
O zvezde Jakobove blišč	38
VII. Mariji Pomočnici kristjanov:	
1. Večkrat ko ljudstvo	39
2. Mati Zveličarja	40
IX. O ss. Angelih varhih.	
I. Človeštva varihe	22
II. Oj večni svitlih zvezd Vladár	23
III. O sv. arhangelu Rafaelu:	
Tebe Kristus, luč Očeta	24
X. Himne o svetnikih.	
<i>O sv. Jožefu:</i>	
Slavijo Tebe naj, Jožef	28
<i>O ss. Cirilu in Metodu:</i>	
I. Kristjani pojte slavo zdaj	64
II. Domovju luči krasne dve	65
<i>O sv. Janezu Nep.:</i>	
I. Tiha noč	29
II. Ko Jezus v grob bil položen	30
III. Kervnik le hitro	31
<i>O sv. Janezu Kanciju:</i>	
I. Naroda slava Poljskega	26
II. Ojstró se s postom pokoriš	27
III. Na prošnjo Tvojo	28
<i>O sv. Mariji Magdaleni:</i>	
I. Oj Oče luči iz neba	15
II. Glej ustnice Marijine	15
III. Očeta Sin neskončnega	16
<i>O sv. Venanciju:</i>	
I. Venancij, Božji mučenik	16
II. Borilec blagi Kristusov	17
III. Se vmika noč	18
<i>O sv. Elizabeti:</i>	
I. Eliza znala je krotiti	19
II. Bogastvo, kras kraljevi	19
<i>O sv. Julijani:</i>	
Ti Julijana hrepeniš	20

O sv. Tereziji:

I. Poslanka Kralja rajskega	25
II. To slavni dan je	25

O sedmerih blaženih ustanoviteljih reda Marijinih služabnikov:

I. Slovesne pesmice	42
II. Sedmere svetlih luči žar	43
III. Vsled prošnje svete Matere	44

O ss. apostolih (o velikonočnem času):

Učenci tužni bili so	1
--------------------------------	---

O enem samem mučencu:

O neizmagan mučenik	7
-------------------------------	---

O več mučencih skupaj:

I. O mučenikov kralj častit	9
II. Za Kristusa prelito kri	9

O škofu spoznovalcu:

Rešitelj Jezus vsih ljudi	8
-------------------------------------	---

XI. Himne o raznih dneh tedna.*V nedeljah (o velikonočnem času):*

Nebeščanov neskončni Kralj	13
--------------------------------------	----

V nedeljah (pri hvalnicah):

Mogočni Stvarnik vsih stvari	45
--	----

V ponedeljek:

I. Se okrepčalo je telo	46
II. Očetove Ti slave blišč	47
III. Neskončni Stvarnik	48

V torek:

I. Deležnik luči Očetove	49
II. Petelin oznanuje dan	50
III. Stvaritelj zemlje slavljeni	50

V sredo:

I. Premili Stvarnik vsih svari	51
II. Temotno noč, oblak, megle	52
III. O Bog neskončni, vsa svetost	53

V četrtek:

I. Zakriva temna noč stvari	53
II. Glej, že izbaja zlata luč	54
III. O Bog neskončne si moči	55

V petek:

I. Edinost Trojstva svetega	56
---------------------------------------	----

	Stran
II. Nebesam slava, večna čast	56
III. Človekov Stvarnik iz višin	57

V soboto:

I. Oj Oče večne milosti	58
II. Sytlobo siplje zarija	59
III. Že pada solnčice v zatòn	59
IV. Usliši Stvarnik prošenj glas	14

XII. Himne o presv. Jezusovem Sercu.

I. Prečisto Jezusa Sercé	61
II. Presvet'mu Sercu slavo	62

Popravki.

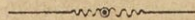
V predgovoru v zadnjem stavku naj se bere: „podpornica“ (nam. „porodnica“).

Stran 32. V pesmi I. v slavo M. B., namesto: „Proclara“ beri: „Praeclara“. — V drugi kitici namesto: „Sevnica, s ktero zelení“, beri: „s ktere zelení“.

Stran 38. V pesmi: „V praznik Čistosti M. B.“ v drugi kitici namesto: „in vse verste“, beri: „in dev versté“.

Stran 42. V pesmi: „O sedmerih blaženih vstanoviteljih reda Marijinih služabnikov“, v 5. kitici namesto: „britkosti vso“, beri: „britkosti vse“.

Stran 48. V pesmi: „V ponedeljek pri hvalnicah“, v 7. kitici, namesto: „Bo sramožljivost zor godán“, beri: „Bo sramožljivost zor zgodán“.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

00000045097

Stran

. . 56

. . 57

. 58

. 59

. 59

. 14

. 61

. 62

nica"

ara"

ero

itici

eda

eri:

ici,

ost

Tisk J. Blaznikovih naslednikov v Ljubljani.